

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński

w sprawie **A. B.**

skazanej za popełnienie wykroczenia określonego w art. 57 § 1 kks

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 30 stycznia 2014 r.,

z powodu zażalenia skazanej na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału V

Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 29 października 2013r.,

sygn. akt ... 999/13, w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku skazanej o

sporządzenie i doręczenie odpisu uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z
dnia 10 października 2013r.,

na podstawie art. 35 § 1 kpk w zw. z art. 518 kpk i art. 113 § 1 kks

p o s t a n o w i ł:

**stwierdzić swą niewłaściwość i sprawę przekazać do
rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w X.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Przewodniczący Wydziału V Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Ł. odmówił przyjęcia wniosku skazanej o sporządzenie i doręczenie odpisu uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 10 października 2013 r., sygn. akt ... 999/13, albowiem został on złożony po terminie.

Na powyższe zarządzenie zażalenie złożyła skazana, zarzucając naruszenie przepisu prawa procesowego, tj. art. 126 k.p.k., mające wpływ na treść

rozstrzygnięcia, wobec nieuwzględnienia faktu, iż niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od skazanej niezależnych.

Powołując się na powyższe skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i sporządzenie oraz doręczenie jej odpisu wyroku Sądu odwoławczego i jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie skazanej okazało się o tyle skuteczne, że doprowadziło do zbadania właściwości funkcjonalnej Sądu Najwyższego w tej sprawie oraz konkluzji, iż wywód uzasadnienia zaskarżonego zarządzenia, w którym został sformułowany wniosek, że Sąd Najwyższy jest instancją odwoławczą do rozpoznania wywiedzionego zażalenia nie jest trafny.

Z art. 27 k.p.k. wynika, że Sąd Najwyższy „rozpoznaje kasacje oraz środki odwoławcze i inne sprawy w wypadkach określonych w ustawie”. Należy zauważyć, że w przepisach Kodeksu postępowania karnego nie przewidziano wprost dopuszczalności rozpoznawania przez Sąd Najwyższy środków odwoławczych wnoszonych na odmowę sporządzenia uzasadnienia wyroku na wniosek złożony w trybie przewidzianym w art. 457 § 2 k.p.k. Upoważnienia w tym zakresie nie zawiera w szczególności art. 422 § 3 k.p.k. Natomiast Sąd Najwyższy w układzie instancyjnym może rozpoznawać takie środki odwoławcze, które zostały wywiedzione od decyzji (postanowienia lub zarządzenia) sądu powszechnego, jeżeli decyzja ta jest wydana w trybie tzw. przedkasacyjnym, a zatem, gdy kwestionowana czynność procesowa może mieć realny wpływ na bieg postępowania kasacyjnego, w tym decydować o dopuszczalności kasacji. Nadto Sąd Najwyższy rozpoznaje środki odwoławcze także w innych sprawach wskazanych w ustawie, m.in., stosownie do treści art. 547 § 3 k.p.k., w postępowaniu wznowieniowym.

Należy przypomnieć, że zapadające w tej sprawie wyroki sądów obu instancji dotyczyły wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 k.k.s., a zgodnie z art. 167a k.k.s. kasację w takiej sprawie może wnieść wyłącznie Prokurator Generalny i Rzecznik Praw Obywatelskich, zaś w sprawach podlegających orzecznictwu sądów wojskowych - także Naczelny Prokurator Wojskowy. Niewątpliwie przepis ten stanowi *lex specialis* wobec regulacji, które w tym zakresie przewidują przepisy

k.p.k., stosowane w sprawach karnych skarbowych poprzez art. 113 § 1 k.k.s. Zatem, wskazane przepisy procesowe nie przewidują kasacji strony w sprawach o wykroczenia skarbowe. Oznacza to, że czynność związana z rozpoznaniem wniosku skazanej o sporządzenie i doręczenie odpisu uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego w dalszej perspektywie nie będzie miała znaczenia procesowego dla ewentualnego postępowania kasacyjnego, skoro A. B. nie jest w tej sprawie uprawniona do wniesienia kasacji, nawet za pośrednictwem swojego obrońcy, a może jedynie wnioskować o jej wywiedzenie przez jeden z podmiotów wskazanych w art. 167a k.k.s.

Prowadzi to do wniosku, że Sąd Najwyższy nie jest właściwy do instancyjnego kontrolowania zasadności zaskarżonego zarządzenia odmawiającego sporządzenia i doręczenia skazanej uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego. Natomiast podjęte czynności procesowe zamykają się w ramach postępowania incydentalnego, w którym skazana oczekuje od organu procesowego przesłania jej odpisu uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Ł. Ponieważ jednak ma tu zastosowanie art. 422 § 3 k.p.k., to w świetle tego przepisu przedmiotowe zarządzenie należy uznać za zaskarżalne, zaś instancji odwoławczej do rozpoznania wywiedzonego zażalenia należy poszukiwać w dyspozycji art. 466 § 2 k.p.k. w zw. z art. 26 k.p.k.

Reasumując, skoro w istniejącym układzie procesowym zarządzenie z dnia 29 października 2013 r., zostało wydane przez Sąd Okręgowy w Ł., to sądem odwoławczym uprawnionym funkcjonalnie do rozpoznania zażalenia na zaskarżone zarządzenie, w świetle wskazanych wyżej przepisów procesowych, będzie Sąd Apelacyjny w X. (zob. też postanowienie SN z dnia 26 października 2007 r., V KZ 66/07, OSNwSK 2007/1/2404).

Mając powyższe okoliczności na uwadze i orzekając na podstawie art. 35 § 1 k.p.k. oraz art. 466 § 2 k.p.k. w zw. z art. 26 k.p.k. Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.